

Господи Боже. охъ! — туря обекта отпрѣдъ. Казвамъ: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошълъ българинътъ. Той е практиченъ човѣкъ. Като се объркатъ работитѣ му, той казва: „Господи Боже, веднѣжъ да се оправятъ работитѣ ми, азъ ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!“ Щомъ обаче, се оправятъ работитѣ му, той казва: е, то не бѣше нѣщо особено. Азъ произнесохъ тѣзи думи, обърнахъ се къмъ Бога въ единъ моментъ на слабостъ — и се отказва. Но не се мине много, Господъ втори пѣтъ го стисне за гъшата, но вече така, че не може да произнесе тази дума — въздѣхне и падне — умира. Тѣй свършватъ всички онѣзи, които сж рекли „Господи Боже“ и слѣдъ това се отрѣкли. Тѣ кажатъ най-послѣ „охъ“ и умиратъ. Тѣй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Азъ ви давамъ само 10 години срокъ да пръвѣрите. Все 10 години! Колкото минаватъ, все 10 години оставатъ. Не се лжете отъ думитѣ на никого! Ще дойдатъ нѣкои ще ви говорятъ, че всичко това сж празни думи. Не се лжете! Всичко това, което хората ви говорятъ, сж празни думи, измама. Отъ тѣхнитѣ думи именно се покварятъ най-благороднитѣ, най-възвишенитѣ идеи. Това, което ви говоря сега, не е човѣшко, то е Божествено, било е нѣкога. Това, което хората говорятъ, то носи за въ бждаще смъртъ за всѣкиго. Кажешъ ли веднѣжъ „Господи Боже“, бжди смѣлъ човѣкъ! Рѣшително застани и кажи: отъ сега нататкъ азъ ще служа смѣло, безкористно на тази свещена идея, която търсихъ и намѣрихъ, че ако ще свѣтътъ да